

Svarti kisi hinn síðari.
d. 28.ágúst 1937. 11 ára gamall.
2 blöð, skrifuð 15. og 19.júlí 1937.

50.

Soartí Kísi ^{hinn sýðari} d. 28. ágúst 1937. 11 ára gamall.

Óvælt þú, er úd höfum farið í sumarfrí - 2-3 vikur -
höfum við felið eftir þér að soartí Kísi hefir haft ein-
hverjum grunnum það, hvern til stödi. Þessu veitlum við
af alveg sérstaka athygli nú í sumari.

Ungja okkar hefir óvælt verið sá, að bíðja leigjendur
hússins, í Kjallaránum, að hirta Kettina: Þessu
þeim mat og mjólk, loka þú úti o.s.frv.

Þú fóludum úd nu þetta frammi í eldhúsi 9.
júli, að Anna þori austur að Stollu eyri, en óg yrði
úð Silungapoll á mæðum og að loft vori að bíðja fólkið
í Kjallaránum fyrir Kettina. Þeir voru bádirtíj
utkvæur á mæðum úd fóludum nu þetta. Soartí

Kísi hófði á þessu, mæðum hún var að fala þetta.
Sanna Kóldid fór Kísi út, eins og vart var og kom
stíki inn til okkar það Kóld, næsta dag að
Kóld, þótt úd vorum heima, en í Kjallara-
glugganu kom hann þessum tíma allan og eins
þú daga og Kóld, sem úd vorum fjarverandi.

Við komum heim þriðjudaginn 13. júlí; kom þá Kísi
í móti okkur og kom stíki í Kjallaránum eftir það.

Ég var að vísu heima allar þessar vikur, en hann
senti þér mynd: Það var eins og hann vissi, að ef
mér var líkið að hafa og að hann othi að fá alla
aðhlyningu í Kjallaránum. Það var hús mórinn,
sem hann vartadi og hún hafði þessu fyrir honum,
mæðum hún var fjarverandi.

Reykjavík, 15. júlí 1937

Stíki
Mallan

Þótt hann eigi nóga mjólt í trogi sínu, fer hann oft uppí „Vastinn“ í eldhúsinu, til þess að fá sér Kalt vatn úr Kráuanum, en oftast er hann lokadur svo, að enginn dröfi fellur úr borinum. Er það þá síður Kísí, að standa með framlauffri sínar mudi í Vastinu og mjálma hött, ný og opudur er Kráanum. Þetta gerdi hann einnig 17. júlí, og opuði Anna Kráanum, síðan gættu þeir um í boddstofu. Lítil síðan hefur hinn Svartakísí mjálma hött og áinátlogu frammi í eldhúsi. Hinn heyrði með sér: „Hvóð er þetta? Opnadi ég ekki Kráanum fyrir Kéthinnum?“ En er hinn kemur fram í eldhúsið aftur, sér hinn hvar Svartí Kísí situr á gólfinu og hofstíð-ugt uppí Kráanum, en þá brennadi úr borinum vatnið, mjálmar Kísí úr einu meir, er Anna storrinn, og hofstíð á Kráanum. Anna lokadi fyrir hann og þá virtist Kísí ánojadur, þvó ein þót hann strax út.

Þetta hafði að vísu komið fyrir oft áður, en eini veitti Anna þvó sérstaka athygli og lét Kóthinn búa þess lengi, að hinn lokadi Kráanum; hinn sá, að eitthvæð hlýti hann að meina með þessum. En hvóð var það? Hinn ályftadi sem svo: Áð Kísí vori að velja athygli þessum: þvó, að mi vori hann brenni að nota Kráanum og að hann þyfti hann vo gna etli að standa og sínu lengur, enla goti það verid að einhverju leyti óþeppilegt: Soo mikid vatn goti rúmið, að það fleyti mudi í gólf, og svo vori þetta brennblj að leidiu legt, þvójar vatnið rými líka soona að þvó. En þvójar brenni var að lokra Kráanum, var „allt í lagi“ og þá gat Kísí labbað út.

Reykjavík 19. júlí 1937

[Handwritten signature]